

Bet. o. Lovf. om Kunstfinør.

Denne Lov var, saa vidt vides, den første varige Lov om dette Emne i noget Land, og de Lande, som hidtil have fulgt Exemplet, Norge og Sverig, have ikke dristet sig til saa vidtgaende Bestemmelser (med Undtagelse af Amerika, der har taget Sagen paa en væsentlig anden Maade), navnlig have de ikke adopteret den særlige Form for Margarinpoustager og -beholdere, men indskrænket sig til at paabyde et isinesaldende Mærke; man vilde nemlig ikke paabyrde Margarinfabrikanterne Beføstningen ved de dyrere Beholdere.

Stjont Danmark altsaa den Gang vedtog de videst gaende Garantibestemmelser, som endnu andetsteds findes, erklærede det daværende Folkethingsudvalg sig dog „be- redt til at medvirke til Anvendelsen af endnu stærkere Midler, forjaavidt som saadanne maatte vise sig fornødne, for at bevare Landets Hovederhverv et gunstigt Marked for dets vigtigste Udførselsvare“ (Betænkningen Sp. 1495) ligesom det samme Hensyn beto- nedes af Ørbføreren (Sp. 1664).

Den nævnte Lov har nu virket i 1³/₄ Aar, og Spørgsmaalet bliver da om de derved indvundne Erfaringer.

En desangaaende nedsat Regjeringskom- mission, hvis Betænkning medfølger, udtaler Sæg. 8, „at Loven af 1ste April 1885 ikke har svaret til sin Hensigt“, medens Ministeriet i Motiverne til Lovforslaget indskrænker sig til at sige, at „den senere indvundne Erfaring har godtgjort Ønskeligheden af en mere ind- gaende Behandling af Sagen“.

Undersøger man imidlertid de formentlige Erfaringer, saa viser det sig, at der ikke siden Lovens Ikrafttræden kjendes noget Tilfælde, hvorved Margarin er indført fra Danmark til England under falsk Navn, og de Udtalelser, der foreligge fra Mænd af begge de modsat in- teresserede Deire, som ere kjendte med For- holdene, gaa ud paa, at der heller ikke er Ud- sigt til eller Fare for, at saadan ulovlig Indførsel herfra til England skal finde Sted.

Enhver, der erkjender Vigtigheden af

at holde vort engelske Smørmarked frit for Mistante, vilde have tjent Sagen bedst ved at gjøre sit Yderste for at kundgjøre denne Erfaring i videst muligt Om- fang hjemme og ude, heller end ved ugrundet Selvanklage at vække ubeføiet Mis- tante.

I Kraft af Loven af 1ste April 1885 er Margarin, der udføres fra Danmark, langt mere kjendeligt end fra noget andet Land, idet det ikke alene er mærket paa en Maade, der mulig kunde overses, men tillige har en aparte Form, der ikke kan undgaa Nogens Opmærksomhed. Da Lovens Hensigt var saa vidt det stod til os at værges vort engelske Smørmarked, saa maa det erkjendes, at Lo- ven i det Væsentlige har virket efter sit Die- med, saa at Englænderne kunne være og ogsaa ere forsikkrede om, at hvad der indføres til dem fra Danmark under Navn af ægte Smør, ogsaa virkelig er det.

Hvad man allerede i 1885 havde Mis- tante om, er senere konstateret (se vedlagte Korrespondancer fra Holland og England), nemlig at man andet Steds fra navnlig fra Holland har drevet den Trafik at sende Margarin eller anden ringere Vare under falske danske Mærker til England. Dette Bedrageri er foreløbig heldigen standset, men der skjuler sig fremdeles heri en Fare, som ikke direkte ved dansk Lov kan forbydes.

Der vilde dog vistnok fra dansk Side kunne gjøres Noget for at modarbejde denne farlige Trafik, og der bør i saa Fald ikke spares paa de fornødne Midler. Den hol- landske Regjering har henvist til Konventio- nen af 14de Januar 1881 om gjenfædig Beskyttelse af Varemærker, men det betvivles, at denne Beskyttelse kan blive virksom over- for Fantasmærker, der kun give sig ud for „Dansk“.

Som et Middel til at modvirke denne Fare har Udvalget forhandlet om Indførelse af et fælles dansk Smørvaremærke, der ved Sidenrigsmisterens Foranstaltning indregi- streredes i Udlandet. Man har desangaa- ende forhandlet med Ministeren og modtaget